

Življenja darovi.

Nemir ta večni duše hrepeneče,
 nestalni vali sreče in nesreče,
 lijoči v čas, iz časa spet tekoči,
 vse dni življenja v vek se menjajoči . . .

Dovolj, srce, si pilo sladke sreče,
 dovolj zavžilo boli si moreče;
 a radost, glej, odplavlja čas begoči,
 trpljenja dolge dni in mračne nóči.

Da večna žalost si, življenje, laž!
 Da večna radost, o beseda prazna!
 Vse, kar imaš samó, človeštvu daš.

Različnim mera tvoja res je razna;
 kako deliš, to pač račun je tvoj,
 a eno daješ vsem — v grobéh pokoj . . .

Ksaver Meško.

Sonet.

Kdaj ti je vedro čelo zatemnelo?
 Zakaj, zakaj je moker svit oči?
 Zakaj usmeva več na ustnih ni,
 zakaj ne poješ kot nekdam veselo?

Pa mar že res oddaleč je zavelo
 po gnusnih kletvah severne noči
 in duh peklá ti z žalostne čerí
 je pljunil solz, cvetlica, v čašo belo?

O, saj še vedno se smehljaš, smehljaš,
 blesti se čelo in oko raduje,
 smehlja se cvet: še vedno ga imaš.

Kdor pesmi pa in smeha več ne čuje,
 sem jaz . . . Zato nič več me ne poznaš . . .
 Bojiš se mojih misli? Prav ravnaš!

Vladimir Levstik.